

ikke ubetydelig Forøgelse af det faste Befalingspersonale og dels Bestemmelser med Hensyn til Forsyning i Tilfælde af Krigsberedskab med de for Hæren nødvendige Feste og Bogne. Naar saaledes altsaa Grundtanterne ere de samme for disse to Lovforslag, vil Behandlingen af Lovforslaget her idag egentlig kun være en Fortsættelse af de to første Behandlinger, som dette Spørgsmaal tidligere har været Gjenstand for. Da jeg nu ved disse Behandlinger med Hensyn til Grundtanterne og Principerne i deres Hovedtræk har haft Leilighed til at fremsætte de Bemærkninger, hvortil jeg i saa Henseende fandt Anledning, ser jeg ikke nogen Grund til idag at fremkomme med en lignende Udvikling, der jo naturligvis i alt Væsentligt kun vilde kunne blive en Gjentagelse. Seg skal derfor, idet jeg dog forbeholder mig, hvis Debatten skulde tage en saadan Retning, senere at komme tilbage til et aldeles almindeligt Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Hærens Størrelse relativt til den Opgave, som den kan tænkes at skulle løse, nu gaa over til at omtale de, jeg vil ikke sige væsentligere, men dog vigtigere Forskjelligheder, der findes i de to Revisionsforslag, og fremsætte de Bemærkninger, som ved Betragtningen deraf have paatrængt sig mig. (En Stemme: Lidt høiere!). Jeg skal tale saa høit, som jeg kan, men jeg er lidt forskjølet og heber altsaa om Dørbærenhed i saa Henseende. Betragtningen af disse Spørgsmaal maa naturlig gaa i to Retninger, idet man dels kan se hen til det kvantitative og dels til det kvalitative Moment. Med Hensyn til det kvantitative Moment, Hærens Størrelse, vil en Sammenligning mellem de to Forslag snart bringe En paa det Næne med, at Liniehæren, det vil sige den Del af Hæren, der strax skal være beredt til at rykke ud imod Tjenden, er aldeles den samme ved de to Forslag; vi finde alle de samme Fordringer stillede i saa Henseende, ligeledes det samme Antal Afdelinger. Der er ganske vist i det her foreliggende Forslag forlangt en Forøgelse af Artilleriet ud over det i Forslaget af 1872 forlangte med 4 Reserverbatterier; men dels efter deres hele Sammenfætning, dels efter hvad den ærede Minister har ytret, saavidt jeg hufter ved Forelæggelsen af Lovforslaget, maa disse 4 Batterier ikke paaregnes at have til Tjeneste strax, men snarere regnes for at være bestemte til Styrkning for Forstærkningsafdelingerne, der jo naturligvis kun kunne paaregnes at være til Tjeneste efter maaste endda ikke saa ringe Lids Forløb. Ved Liniehæren vil man altsaa, som sagt, finde akkurat de samme Afdelinger, og naar der paa et enkelt Punkt f. Ex. findes et særligt Trainecorps i Forslaget af 1872, som ikke findes i det nu foreliggende Lovforslag, saa vil de Herrer have set, at det er kun tilsyneladende, idet dette Korps i det her foreliggende Forslag er slaaet i Stykker, saaledes at Trainefdelingen er lagt ind

under Artilleriet og Sundhedstropperne under Sundhedsforpset. Derimod falder der en Forskjel paa Forstærkningen, idet Forslaget af 1872 foreslaar Oprettelsen af en Forstærkning, nemlig en sjællandsk Bæbning, en fynsk og en jydsk Bæbning samt en Forstærkningsbataillon ved Ringarben, tilfammen en Styrke af 9 Batailloner foruden en Artilleribataillon, medens det nu foreliggende Forslag indeholder som Forstærkning 11 Infanteribatailloner plus 4 Batailloner Kjøbenhavnsk Bæbning, altsaa i det Hele 15 Batailloner, hvortil saa kommer 1 Artilleribataillon ligesom ved det foregaaende og endelig, hvad jeg regner herhen, de 4 Reserverbatterier. Forskjellen mellem de to Forslag er for Forstærkningens Vedkommende altsaa 6 Forstærkningsbatailloner og 4 Reserverbatterier. Seg skal ikke dvele videre ved Forstærkningen, men jeg skal gaa over til nyere at betragte Liniestyrken, som jo er den Del af Hæren, som kan regnes for at være disponibel i paakommende Tilfælde uden langt Varsel. Seg skal kun med Hensyn til Forstærkningen endnu bemærke, at den høitagtede Minister, med Undtagelse af Kjøbenhavns Bæbning har givet Afkald paa Indførelsen af Forstærkningsmandskabet til Døvelse. Dette Ønske om Indførelse har, tror jeg, nærmest i tidligere Forslag maattet betragtes som en Protest mod, at man kunde sige, at saadanne Batailloner, hvor de Kommanderende og Mandskabet aldrig have set hverandre, end sige være indøvede med hverandre, kunne yde nogen Nytte i den første Tid efter Mandskabets Indførelse dertil. Med Hensyn til det kvalitative Moment, den Dygtighed, hvormed Hæren møder i Tilfælde af Indførelse, dens Evne til at løse de Opgaver, der skulle stilles den, er det jo klart, at dette Moment falder i to, idet nemlig en Hærs Kampdygtighed afhænger dels af dens Kommando, dels af den Uddannelse, som er givet Soldaten. Hvad den første Del af dette angaar, da maa man jo, saa megen Pris og Værdi man end kan sætte paa de værnepligtige Befalingsmænd, erkjende, at den egentlige Kommandoførelse i Hæren, den, hvorpaa hele Hærens Uddannelse og eventuelt dens Førelse skal hvile, maa søges i de faste Befalingsmænd og i de værnepligtige Befalingsmænd, som ligge inde til fast Tjeneste i længere Tid, og anstiller man da en Sammenligning i saa Henseende mellem den nu havende Hærløvs Forslaget af 1872, og det Forslag, som her foreligger, kommer man til følgende Resultater. Hærløven af 1867 har 570 faste Officerer, Revisionslovsforslaget af 1872 fordrer dette Antal forøget til 700, det her foreliggende Forslag fordrer en Forøgelse til 685. Forskjellen er altsaa paa dette Punkt det, at den her foreliggende Lovforslag fordrer 15 Officerer mindre end Forslaget af 1872. For de faste Underofficerers Vedkommende har vor nuværende Hærløvs Lovforslaget af 1872 fordrer en Forøgelse til 1,507 og det her foreliggende Forslag til